

CDA Amsterdam

Verantwoordelijkheid nemen

December is een maand van gezelligheid, donkere dagen en kaarslicht. Maar ook van het vaststellen van de gemeentelijke begroting voor 2012. En daarbij zullen wij ook aandacht moeten besteden, aan de meest donkere kanten van onze stad.

Een paar weken geleden verscheen het boek 'Slaven in de Polder', over mensenhandel in Nederland. Daarin werden de schrikbarende feiten over de Amsterdamse Wallen nog eens uit de doeken gedaan. Verschillende onderzoeken wijzen uit dat bij 50 tot 80 procent van de vrouwen in de legale prostitutiebranche sprake is van financiële, emotionele of fysieke dwang. Jonge meisjes in Hongarije worden soms op twaalfjarige leeftijd klaargestoomd om hier, zodra ze meerderjarig zijn, achter de ramen te gaan zitten. Andere meisjes wordt verteld dat ze een baan krijgen in de horeca of als kindermeisje; eenmaal hier horen ze dat ze hun schulden af moeten betalen door op de Wallen te werken, en dat anders hun familie in gevaar komt. Weer andere meisjes worden slachtoffer van loverboys. Vaak is niet makkelijk om vast te stellen wanneer sprake is van 'dwang'. Maar zelfs bij een zeer strikte interpretatie van het begrip, en bij de laagste schattingen, is het een realiteit dat er iedere dag, op een steenworp afstand van de Stopera, terwijl talloze bezoekers nietsvermoedend langs de rood-verlichtte ramen slenteren, honderden vrouwen commercieel worden verkracht en uitgebuit.

Dat kunnen en mogen we natuurlijk nooit accepteren. Mede vanwege haar internationale reputatie, heeft Amsterdam een zware verantwoordelijkheid om er alles aan te doen om die misstanden te bestrijden. Door in het verleden op grote schaal vergunningen af te geven voor peeskamers, heeft de gemeente prostitutie de facto gefaciliteerd. Het imago van Amsterdam als 'stad waar alles kan' met de wereldberoemde 'Red Light district' trekt toeristen die in hun eigen land misschien geen prostituees bezoeken, omdat het daar wel illegaal is.

Het 'romantische' imago van de Wallen is hardnekkig, maar onjuist. De gemeente zelf prees tot voor kort de Wallen aan, als onderdeel van de citymarketing. Op haar eigen website staat zelfs dat sekswerkers "genoeg politiebescherming, een informatiecentrum, frequente monitoring en tests en professionele standaarden" hebben. Zo wekt de gemeente de indruk dat het prostitutiebezoek op de Wallen onschuldig,

acceptabel, gereguleerd en normaal is, maar de werkelijkheid is anders. Prostitutie is legaal, maar niet normaal. Daarom hebben we het college gevraagd om alle citymarketing opnieuw door te lichten op een te rooskleurig beeld van de Wallen. Dat heeft het college inmiddels toegezegd. Bij de begroting zullen we daarnaast pleiten voor extra toezicht en inzet op de bestrijding van dwang en misstanden.

Maar daarmee zijn we er nog niet. Om deze schrijnende problemen aan te pakken, moet je ook terug naar de basale oorzaak ervan: de klant. Daarom wil de CDA-fractie dat de gemeente prostitutiebezoek actief gaat ontmoedigen, door een grootschalige bewustwordingscampagne op te starten om zowel Nederlandse als buitenlandse bezoekers te informeren over de werkelijke stand van zaken: dat er op grote schaal sprake is van ernstige vormen van dwang, en dat 'klanten' meestal niet in staat zijn om te voorzien of de vrouwen daar vrijwillig of onvrijwillig zitten. Als onderdeel daarvan, zou de gemeente reisbureaus en reisgidsen actief moeten informeren over de feitelijke toestanden.

Alle ellende zullen we niet kunnen voorkomen. Zoals we vaak horen: prostitutie heeft altijd al bestaan en is niet volledig uit te bannen. Maar tegelijkertijd moeten we erkennen, dat prostitutie niet zozeer het oudste beroep van de wereld is, als wel de oudste vorm van uitbuiting.

Marijke Shavsavari-Jansen, CDA fractievoorzitter Central Stad

Van de voorzitter

Poen, poen, poen, poen

Het jaar loopt al weer bijna ten einde. Zoals ik eerder al schreef in dit blad was het een roerig jaar. Roerig voor ons land en niet minder voor onze partij. Toch ging het dit jaar vooral om onze economie en dan vooral welke risico's allemaal op ons af zullen komen.

Ik heb de hele dag al het liedje poen, poen, poen, poen van Wim Sonneveld in mijn hoofd. Het liedje laat mij niet meer los, temeer ook dat er op radio en tv over niets anders dan de stabiliteit van de euro gesproken wordt. Hoe zeker zijn wij van onze hypotheek, wie zegt dat we straks nog een baan hebben en wie geeft ons rust over ons pensioen? Sonneveld maakt in zijn liedje een verbinding tussen geld en geluk. Hoe meer we luisteren naar berichten over de financiële situatie van ons land en van Europa, hoe meer mij het gevoel bekruipt dat we steeds verder wegzakken in het moeras dat crisis heet. Ik ga bijna geloven in een self-fulfilling prophecy. Maar vooral ook wat betekent dit nu voor ons geluk?

Het is al weer bijna Kerst. Kerst is traditiegetrouw een periode van bezinning. Een moment om na te denken over de waar het echt om gaat in het leven. Een periode van ontmoeting en van licht. Kerst, het moment dat christenen gedenken dat Jezus geboren werd. De man van de onconventionele ideeën, de man die mensen aan het denken wist te zetten en velen nog steeds weet te inspireren.

Wat zou hij nu doen? In het Occupykamp in een tent zitten en praten over de grote boze wereld van de bankiers of zou hij wederom de "tafels omwerpen" van hen die de wereld dreigen te veranderen in een plaats waar alles draait om winstmaximalisatie ten koste van alles?

Ik denk dat Hij juist nu, in tijden dat mensen onzeker zijn over hun situatie, rust zou willen bieden. Een oog hebben voor mensen die keihard werken om hun gezin te kunnen onderhouden, die knokken om mee te kunnen doen in onze maatschappij. Hoe staan wij in die wereld, moeten we misschien ook knokken en hebben wij oog voor die mensen? Kerst is voor mij een moment om stil te staan bij mijn eigen rijkdom en te relativiseren hoe slecht het gaat in ons land. Een moment om daadwerkelijk vorm te geven aan wat "licht zijn" in deze wereld kan betekenen. Ik wens u vanuit het bestuur van CDA Amsterdam een rijk gezegend kerstfeest toe.

Harm-Jan van Schaik, voorzitter CDA Amsterdam

Uit de Tweede Kamer

Prinsjesdag was dé grote gebeurtenis van het najaar. Voor mij de eerste keer, dus extra spannend. En erg leuk. Maar direct daarna barstten de debatten los. Van algemene beschouwingen naar begrotingsbehandelingen en wetgevingsoverleggen. De drukte van een volle portefeuille wordt dan voelbaar. Twee avonden tot diep in de nacht vergaderd over de begroting van Infrastructuur en Milieu, waarbij ik het milieudeel voor mijn rekening nam, anderhalve dag over energie en een dag over cul-

tuur. En omdat het lastig is om data te plannen voor dit soort overleggen in verband met zowel agenda van bewindspersoon als die van kamerleden, gebeurde het dat de debatten cultuur en energie op dezelfde dag vielen! Gelukkig was collega Jack Biskop bereid om in te vallen bij cultuur en hebben we die dag vele smsjes uitgewisseld. En op alle terreinen heel wat bereikt voor het CDA. Bij cultuur hebben we aandacht gevraagd voor

Lees verder op pagina 2

Met gedeputeerde Noël Lebens in Maastricht

Een gure kerst?

Als CDA-ers zijn wij een beetje de mensen van kerstmis. Net als in het woord kerstmis is de naam van Jezus Christus verstopt in onze naam. Sommigen onder ons zullen dit jaar de kerst wat guur beleven. De schulden-crisis, de onrust in het Midden-Oosten werpen hun schaduw op het knusse feest. 18 miljard bezuinigingen, hoe nodig ook, gaan niet in de koude kleren zitten. Velen vrezan voor hun baan, hun inkomen of hun vrije tijd.

Daarbij wint het CDA voorlopig niet aan populariteit. Sommigen houden onze partij verantwoordelijk voor de verguring. Jullie zijn toch de mensen van Kerstmis, van vrede op aarde aan iedereen van goede wil? Hoe kun je dan 18 miljard bezuinigingen? Dat een hervorming van de verzorgingsstaat nodig is, dat wisten we al langer. Opkomende economieën zijn terecht niet meer bereid voor dumprijzen hun exportproducten te leveren aan onze consumptie-maatschappij. We worden ouder. Zonder hervormingen worden pensioen en ziektekosten onbetaalbaar. Maar hervormingen doen pijn. En de hervormer krijgt de schuld. Daarom doen mopperpartijen het zo goed in de peilingen.

De sanering van onze collectieve sector is echter hard nodig. En helemaal niet verkeerd. Christendemocratie betekent niet automatisch een grote overheid. Sterker nog, een te grote overheid kan gevaarlijk zijn. Zij zadelt de gemeenschap op met torenhoge schulden, zoals in Griekenland.

Ja, er wordt bezuinigd en er is minder subsidie te verdelen. Als we de protesten moeten geloven kunnen cultuur, buurtfeesten en gemeenschapszin niet bestaan zonder subsidie. Deze opvatting is vreemd en misschien ook wel wat aanmatigend. Alsof onze vroegere subsidieloze maatschappijen geen cultuur, geen buurtfeesten en geen gemeenschapszin kennen.

Wel doen de bezuinigingen ons realiseren hoezeer we van die overheid afhankelijk geworden zijn. We worden teruggeworpen op onszelf en op elkaar. Nu de comfortabele zekerheden van de verzorgingsstaat wegvallen, wordt meer aanspraak gedaan op onze innerlijke kracht. Hoe blijf ik overeind als ik mijn baan verlies of mijn huis? Het blijkt dat de staat of de markt ons niet kunnen redden. Marx noemde religie opium voor het volk. Hij stelde er het ideaal van de heilsstaat tegenover. Het werd "ieder voor zich en de staat voor ons allen". Maar geen staat kan ooit geloof, hoop en liefde overbodig maken. Juist deze deugden maken dat we elkaar kunnen dragen en verdragen en dat het niet "ieder voor zich" wordt.

Deze boodschap is niet populair. We zijn verwende, geïndividualiseerde mensen. En we voelen weerstand als we eraan herinnerd worden dat werkelijke solidariteit alleen duurzaam is wanneer zij geschraagd wordt door gespreide verantwoordelijkheid. Het wekt ergernis om herinnerd te worden aan het belang van traditie, van verantwoordelijkheidszin en van discipline, termen die in de jaren zestig begraven zijn. Misschien roept het CDA daarom ook wel zoveel weerstand op bij velen.

Laat de gure kerst van dit jaar een uitnodiging zijn. Laten we dit feest niet uitsluitend als aanleiding zien om onze welvaart te vieren. Laten we het ook gebruiken om ons te oriënteren op wat er werkelijk toe doet, wanneer zekerheden wegvallen. Laten we niet de comfortabele warmte van de verzorgingsstaat zoeken, maar ons openstellen voor de vrede van de pasgeborene in de kribbe, die God-met-ons wilde zijn.

Luc Blommers

Wonen in Amsterdam:

De Rol van Woningbouwcorporaties

Donderdag 17 november 2011 kwam CDA Amsterdam bijeen om te praten over de rol van woningbouwcorporaties in de stad Amsterdam. Genodigde sprekers waren dhr. Chrétien Mommers, directeur zakelijke markten van EigenHaard en dhr. Jeroen Frissen, manager strategie Ymere. De opkomst was goed en de gezelligheid was mede te danken aan het (te) kleine zaaltje in café Heffer. De discussie was levendig, wellicht omdat iedere Amsterdammer vroeg of laat te maken krijgt met de kansen en problemen die de Amsterdamse woningmarkt haar inwoners biedt.

Dhr. Mommers en dhr. Frissen waren het erover eens dat woningbouwcorporaties een cruciale rol hebben gespeeld en blijven spelen als het gaat om de woonvoorzieningen voor Amsterdammers. Het woningenbezit van de zeven corporaties in Amsterdam is aanzienlijk, en de rol van woningbouwcorporaties is om het bestaande aanbod te handhaven, renoveren, en gedeeltelijk om te zetten in koopwoningen zodat nieuwe investeringen kunnen worden gedaan. Nu is het wel zo dat van de zeven corporaties slechts de drie grootste nog liquide genoeg zijn om daadwerkelijke investeringen te doen en dat de gemeente mede door het stagneren van de woningmarkt zuinig is met het uitgeven van nieuwe grond waar gebouwd kan worden. Chrétien Mommers ziet dat hierdoor vooral de middeninkomens in Amsterdam steeds minder terecht kunnen. Hij riep de politiek en de ambtenarij op om gezamenlijk naar oplossingen te werken en niet te verkokeren. Daarnaast zou de gemeente minder moeten inzetten op prestigieuze projecten en meer op het verbeteren en vergroten van het woningaanbod in gebieden zoals Zuid-Oost en Nieuw-West. Verder is het naar het oordeel van Mommers zaak dat er met het huurbeleid niet langer inkomensbeleid gevoerd wordt. Vanzelfsprekend is enige financiële bescherming voor lagerbetaalden een belangrijke randvoorwaarde, maar daarvoor is het huurbeleid geen goed instrument.

Ook op de welbekende problematiek in de sociale huursector, het zogenaamde scheefwonen, hadden beide sprekers min of meer een éénduidig antwoord. Beide bepleitten huurprijzen die proportioneel met de marktprijzen meegroeien. Dit betekent dat er meer huur gevraagd kan worden voor sociale huurwoningen binnen de ring en juist minder voor de ruimere woningen buiten de ring. Een gedeelte van de

scheefwoners wonen immers op prachtige locaties in de binnenstad en zouden gek zijn hun woning op te geven omdat ze meer zijn gaan verdienen. Daarnaast zou volgens de sprekers de inkomenspolitiek die met de volkshuisvesting wordt gespeeld opgegeven moeten worden; woontoeslagen kunnen in de toekomst uitsluitend via de Belastingdienst worden verschaft. Dit betekent dat de toeslag alleen nog maar wordt gekoppeld aan het inkomen en niet meer aan de soort woning. Dit bevordert de dynamiek in de huursector en sluit beter aan bij bewonerspreferenties. De lage inkomensgroepen krijgen immers een woningtoeslag via hun belasting en kunnen verder kiezen welke woning ze willen huren. Een gebiedsge-differentieerde woontoeslag kan ervoor zorgen dat de lage inkomens toegang blijven behouden tot de meer aantrekkelijke woongebieden zoals het centrum van Amsterdam.

Vanuit CDA-perspectief is de hervorming van de huursector aantrekkelijk, omdat meer dynamiek in deze sector investeringen stimuleert waardoor er meer huurwoningen in verschillende prijsklassen beschikbaar komen voor Amsterdammers. Wel betekent dergelijk beleid – het pleidooi voor marktconforme huurprijzen en de druk op de minister uitgaande van corporaties om de inkomensgrens voor sociale huur te verhogen – dat corporaties zich nog meer gaan ontwikkelen als commerciële marktpartijen. Het is de vraag hoe de corporaties in de toekomst, als ze zich op deze manier blijven ontwikkelen, hun legitimiteit blijven behouden. Dit is ook een vraag aan het CDA Amsterdam. De gemeente heeft afspraken met corporaties om ervoor te zorgen dat ze voorrang geven aan de onderste groep met een inkomen tot EUR 33.000 (conform de Europese richtlijn) en blijvend investeren in probleemwijken zoals Slotermeer en Zuid-Oost, ten behoeve van de zittende groepen. Dergelijke bindende afspraken zullen in de toekomst steeds meer cruciaal zijn om de maatschappelijke functie van de corporaties te bewaken.

Emma Cohen de Lara,
namens de denktank CDA Amsterdam

Het volgende politiek café gaat over Veiligheid in Amsterdam en vindt plaats op donderdagavond 16 februari 2012.

Vervolg van voorpagina 2

de Hollandsche Schouwburg. Deze bijzondere herdenkingsplek moet als onderdeel van het Joods Historisch Museum in de toekomst entree gaan heffen. Dat kan toch niet: betalen voor herdenken vinden we te ver gaan! Staatssecretaris Zijlstra vindt dat eigenlijk ook en hij ziet mogelijkheden om het te voorkomen. Daarnaast hebben we de met opheffen bedreigde cultuurkaart, de kaart waarmee leerlingen goedkoop van kunst en cultuur kunnen genieten, een tweede kans weten te geven. Op het terrein van duurzaamheid is mijn motie aangenomen over kennis- en leerprogramma's voor de groene economie, natuur en milieu. Staatssecretaris Atsma wordt daarin verzocht om met een voorstel voor uitwerking te komen en bij minister Verhagen hebben we een stevig pleidooi gehouden voor lokale energie-opwekking.

Al met al kijk ik er met plezier op terug. En tussendoor? Op 11-11-11, de dag van de duurzaamheid, voorlezen uit 'Mr Finney' van prinses Laurentien op een kinderboerderij in de Bijlmer. Hoor ik vlak voor aanvang van de juf dat de klas zo multicultureel is, dat de meeste kinderen nauwelijks Nederlands spreken... Improviseren dus. Of deelnemen aan een debat over talentontwikkeling,

waarbij de gespreksleider ineens vraagt om in een korte Obama-achtige speech mijn belangrijkste boodschap aan de aanwezige studenten door te geven. Of tijdens een lezing in Amsterdam het begrip 'de stad als duurzaamheidsmachine' geboren laten worden. Of in gala naar de premiere van Nova Zembla. Of een indringend gesprek in de fractie over de laatste peilingen. Of deelnemen aan het Havendiner in het Okura Hotel. Of een interview geven over mijn opmerkingen in een debat dat we allemaal duurzame energie willen, maar eigenlijk geen windmolen in onze achtertuin. Of een gesprek met een journalist over het feit dat er - oh schande - nog steeds gloeilampen te koop zijn...

Een drukke en afwisselende taak dus. Soms wat frustratie als het anders loopt dan ik zou willen, maar genoeg succesjes om te vieren. Al weer bijna een jaar in de Kamer. Het is werkelijk omgevlogen.

Marieke van der Werf, Tweede Kamerfractie,
Woordvoerder energie, duurzaamheid en cultuur
m.vdwerf@tweedekamer.nl
Twitter: mariekecda
www.cda.nl/vanderwerf

Begroten is keuzes maken; de juiste graag!

Terwijl ik dit artikel schrijf is de begrotingsbehandeling nog in volle gang. Voor mij als raadslid is de begrotingsbehandeling altijd een hoogtepunt van het politieke jaar. Op hoofdlijnen, maar soms ook heel gedetailleerd, maken we de balans op, beoordelen de plannen voor volgend jaar, en doen zelf voorstellen. Graag neem ik u mee in de keuzes die wij daarin maken.

Allereerst vinden wij dat het college in nog onvoldoende doorpakt om de financiën op orde te krijgen. De afgelopen drie jaar heb ik steeds ideeën ingebracht voor beter bestuur en gemaand tot actie. Wethouder, zet de gemeente op de nullijn. Wethouder, de gemeente leeft op te grote voet. Wethouder, maak een geconsolideerde begroting met de stadsdelen daarin, zodat we echt overzicht hebben. Wethouder, formuleer wat de gemeentelijke kerntaken zijn. Wethouder, geef een overzicht van dubbele subsidiestromen. Enzovoort. Eindelijk neemt het college nu enkele CDA-ideeën over. Maar het blijft te laat en nog onvoldoende doordacht.

Ten tweede vinden wij dat er nog veel te weinig gebeurt om te komen tot een betere en efficiëntere eigen organisatie. Nog steeds weigert het college te sturen op het verminderen van het aantal ambtenaren — één van de grootste kostenposten op de begroting. Amsterdam heeft nog steeds het hoogste aantal ambtenaren per inwoner van Nederland: 20 ambtenaren per duizend inwoners, tegenover 8 gemiddeld in Nederland. Maar van alle grote steden bezuinigt Amsterdam het minst, terwijl er de afge-

lopen jaren nog steeds veel mensen bijkwamen. Waar Den Haag, Rotterdam, Utrecht, Nijmegen en Groningen allemaal concrete plannen hebben om hun organisaties met tot tien procent af te slanken, komt Amsterdam niet verder dan een kleine terugloop. En in de stadsdelen gebeurt nog minder. In stadsdeel Noord daalt de formatie tot 2014 maar met 18 medewerkers: nog geen 3 procent op een totaal van 623. Waarvan zich er ruim honderd bezig houden met beleid en strategie — veelal dingen die in ieder stadsdeel afzonderlijk nog eens worden overgedaan.

Waarom hamer ik hier zo op? Bezuinigen moet, linksom of rechtsom. Door de eigen organisatie te ontzien, moet je de bezuinigen wel afwentelen op investeringen, op onderhoud, of op dienstverlening aan de burgers. En dat is precies wat het college aan het doen is, maar wat niet moet.

Zo hebben we in Amsterdam nog steeds een veel te hoge afvalstoffenheffing: gemiddeld bijna dertig procent hoger dan het gemiddelde in de andere drie grote steden. De afvalstoffenheffing moet dus omlaag. Wij vinden dat nu het moment is dat de gemeenteraad zich duidelijk zou moeten uitspreken tegen iedere vorm van lastenverzwaring. Het probleem is namelijk niet dat er te weinig geld binnenkomt, maar dat de gemeente teveel geld uitgeeft.

Een laatste punt is de blinde vlek die dit college lijkt te hebben voor de openbare ruimte. Het college wil de komende jaren fors bezuinigen op het schoon, graffiti-vrij en verzorgd houden van de openbare ruimte, en bespaart flink op het onderhoud van bruggen, wegen, verlichting en fietspaden. De stadsdelen doen daar zelf weer flinke scheppen bovenop! Stadsdeel Centrum gaat bijvoorbeeld afvalbakken minder vaak legen, stadsdeel Noord gaat speelplekken verwijderen, en stadsdeel Oost gaat minder straatvegen.

Dat zijn verkeerde prioriteiten. Amsterdammers willen gewoon een schone en veilige stad. Ik heb daarom voorgesteld om een minimumniveau in te voeren voor de kwaliteit van de openbare ruimte in alle stadsdelen.

Nu nog zien wat we gedaan krijgen!

Lex van Drooge, CDA raadslid Centrale Stad

Het Zevenmanschap in onze stad

Na twaalf jaar lid te zijn geweest van de stadsdeelraad in Zuid, mocht ik vorige maand afscheid nemen van het raadswerk. Twee stadsdeelfusies, duoraadslidmaatschap, gewoon raadslidmaatschap en fractievoorzitterschap liggen achter mij.

Mijn afscheid is niet omdat ik genoeg had van het raadswerk. Integendeel. Voor mij is het werk, dichtbij in de stad, heel speciaal. Nee, een bijzondere opdracht kwam op mijn weg. Wethouder Andrée van Es, met de portefeuille Diversiteit in de centrale stad, heeft mij onlangs gevraagd haar te helpen in onze stad het Zevenmanschap op te zetten.

Ons Zevenmanschap is opgericht met het doel om zich bezig te houden met alles wat 'schuurt' in de stad op het gebied van integratie, participatie, onderlinge verhoudingen en spanningen tussen groeperingen of individuen, homofobie, islamofobie, antisemitisme enzovoort enzovoort. Daarbij is het niet de bedoeling dat wij gaan 'oplossen'. Veelal zijn daar organisaties of andere initiatieven voor. Wij moeten bewaken, signaleren, rapporteren, bekritisieren.

Een soort denktank, maar dan op straat. Wij adviseren het college, de ondersteunende diensten, onderwijs... noem maar op.

Lody van de Kamp bij zijn afscheid van de Raad van Stadsdeel Zuid.

Het Zevenmanschap bestaat uit mensen van heel diverse achtergrond maar die allemaal wel iets met een deelgebied van deze taak hebben: Isis van der Wel, DJ en nachtburgemeester van Amsterdam; Erwin Olaf, fotograaf; Nordin Dahan, arts; Glenn Helberg, psychiater Antilliaanse gemeenschap; ds. Doth, predikant Surinaamse gemeenschap; Funda Muje, cabaretière, columnist; en mijzelf.

Wij zijn druk bezig met de onderlinge verhoudingen tussen Islamitische en Joodse burgers in onze stad. Wij bemoeien ons met homogeweld. Wij spreken met ontspoorde jongeren. Wij buigen ons over zaken in relatie met vrouwenemancipatie. In de hal van het stadhuis hadden wij op de Dag van de Dialoog een dialogotafel ingericht. Leden van ons Zevenmanschap waren bij de laatste ronde van de antidiscriminatiecampagne volop aanwezig. Wij praten met het OM, de politie, de reclassering, jeugdzorg. Kortom, een heel druk bestaan. Maar een geweldig boeiend bestaan. De afgelopen weken zijn wij bij alle zeven stadsdelen langs geweest om ons voor te stellen. Om iedereen in onze stad te vertellen dat wij een Zevenmanschap hebben dat, naast al die andere fantastische organisaties en particuliere initiatieven, meehelpt om van ons Amsterdam zo een mooie stad te maken.

Lody van de Kamp

CDA in Provinciale Staten

In de Statenvergadering van 12 december staan maar liefst onderwerpen uit mijn portefeuille op de agenda. Op het moment waarop ik dit stuk schrijf (eind november) is de uitkomst van de discussies in de Statencommissie en dus ook in het plenaire debat nog niet duidelijk. Echter, de nu volgende onderwerpen lenen zich uitstekend voor CDA-accntuering

In de eerste plaats wordt de beleidsnota Zorg en Welzijn vastgesteld. In het nieuwe zorg en welzijnsbeleid is sprake van een andere rol voor de provincie. De provincie heeft een ondersteunende taak naar de gemeenten. De provincie kiest er voor deze taak regio-gericht in te vullen en wel rond bovenlokale vraagstukken. De provincie spoort gemeenten aan tot samenwerking en vervult de rol van kennisbron en kennismakelaar. De nota steunt op 3 pijlers: WMO, Wonen/voorzieningen/zorg en ten slotte Vitaal Platteland. Dankzij een CDA-amendement van mijn hand, waarin aandacht werd gevraagd voor het ondersteunen van regionale infrastructuur vrijwilligers en mantelzorg, is dit thema als rode draad door de 3 hoofdthema's verwerkt. Daar ben ik uiteraard blij mee. Nu is het zaak van het College helder te krijgen, op welke manier het beleid wordt geëffectueerd.

Het tweede belangrijke onderwerp is de kadernota Cultuur. In deze nota worden aan de Staten kaderstellende vragen voorgelegd. Op basis daarvan wordt in het voorjaar 2012 de nieuwe cultuurnota vastgesteld. Het CDA blijft zich hard maken voor provinciaal geld voor herbestemming en restauratie van kerken, musea, monumenten en industrieel erfgoed. Daarnaast zijn we sterk voorstander van het toeristisch versterken van Noord-Holland. Daarbij zijn cultuur en erfgoed van groot belang. Daarnaast zal ik namens het CDA aandringen op provinciale ondersteuning van regionale culturele manifestaties en festivals. Goed voor het cultuurbereik onder onze inwoners, ook goed voor het aantrekken van toerisme. Veel discussie is ontstaan rond het voornemen van het college te stoppen met de subsidiëring van de Jeugdtheatergezelschappen: De Toneelmakerij, Het Speeltheater Holland en Aya Danstheater. Dit is een hele moeilijke discussie. In overleg met onze coalitiepartners zal bekeken worden, wat hier nog te redden is. Maar ook hier is de budgetaire ruimte fors afgenomen.

Het laatste onderwerp is de totstandkoming van een nieuw archeologisch bezoekerscentrum met depot. De behoud- en beheerstaak is een wettelijke taak. Maar we willen archeologie dicht bij de burgers brengen. Daar is immers veel belangstelling voor archeologische vondsten. Daarom hebben de Staten reeds eerder 12 miljoen euro beschikbaar gesteld, een eenmalig bedrag, om een nieuw gebouw te maken. Het huidige pand Mercurius in de Zaan voldoet niet meer aan de wettelijke eisen en puilt uit.

Kortom, aan het einde van 2011 nog voldoende onderwerpen op de agenda om het CDA accent stevig te verankeren!

Meino Schraal, CDA-Statenlid

Beste Amsterdammers,

Zoals tijdens de laatste ALV besproken nodig ik de afdeling van harte uit om langs te komen in de Eerste Kamer. Het programma zal bestaan uit een rondleiding in en het rond het gebouw van de Eerste Kamer, waarna we in de omgeving gaan lunchen. Datum, tijd en plaats: vrijdag 20 januari van 1000-1300h, Binnenhof 22. Aanmelden kan tot 7 januari 2012 via Marc Haverkamp: haverkampc@noord-holland.nl. Wilt u tevens aangeven of u na afloop wilt lunchen? De lunch is op eigen kosten.

Met vriendelijke groet, Wopke Hoekstra

Bijlmer, Stad van de Duizend Culturen!

Eind jaren zestig en begin jaren zeventig was de Bijlmer een monocultuur in hoge en lange honinggraatflats. Jonge Nederlanders kwamen er wonen en begonnen een gezin. Het was in de nieuwe gemeenschap vooral pionieren. Het zou de gedroomde Stad van de Toekomst worden waar echt gewoond, gecommuniceerd en vooral geleefd zou worden, en waar participatie normaal was.

Maar dat viel tegen. Flatneurose, anonimiteit en criminaliteit smoorden allerlei initiatieven, en de ene bewoner vertrok na de ander. De leegstand nam explosief toe. Na de onafhankelijkheid van Suriname in 1975 kwam de 'Bijlmerexpress' van Surinamers op gang. Ook het aantal Antilianen nam toe. Door de grote leegstand in de Bijlmer kregen ze snel een woning. De woningen bleken uitermate geschikt voor de grote Surinaamse gezinnen. Maar wonen op een galerijflat vroeg wel om een ander wooncultuur. Kippen werden in keukenkastjes achter gaas gestopt, open vuur gemaakt in de woonkamer, vuilniszakken regelmatig over de rand van balkons gegooid.

Door de verloedering van de woon- en leefomgeving verhuisden steeds meer Nederlanders uit de Bijlmer naar de randsteden van Amsterdam. Daardoor ontstond er nog een grotere leegstand en kwam de overheid tot de conclusie dat het zo niet langer kon. Tientallen honinggraatflats werden afgebroken en daarvoor in de plaats kwamen nieuwbouwwijken met rijtjeswoningen. Men dacht door fysieke vernieuwing sociale- en maatschappelijke misstanden op te lossen en participatie en sociale cohesie te bevorderen.

Inmiddels was er in de jaren '80 en '90 een tweede migrantengolf uit Ghana en Nigeria op gang gekomen, mét of zonder verblijfsvergunning. De West-Afrikanen namen niet alleen hun eigen leef- en wooncultuur mee, maar ook hun kerken. Tientallen kerken verschenen in en onder betonnen garages.

Het aantal Nederlanders was in de jaren '80 en '90 in Amsterdam-Zuidoost drastisch afgenomen, maar het aantal Surinamers, West-Afrikanen en Antilianen toenamen. Dat gaf miraculeus geen spanningen in de samenleving, maar wel een passief langs elkaar heen leven. Ieder zijn meug. De een moksi alesi, de ander banku of fufu, en een derde boerenkool met worst. En zo was in de Bijlmer een oceaan aan atollen ontstaan, een lappendeken van culturen.

In Amsterdam-Zuidoost zijn meer dan 130 culturen, en elke cultuur heeft goud in huis. Hoe vermunt je het goud? Door respect en elkaar te leren kennen, en dat

begint met Nederlands te spreken en het lachen om elkaars grappen. Respect is altijd wederzijds. Respect voor de waarden en normen van elkaar. Maar vooral ook door vooroordelen bespreekbaar maken. Vooroordelen werken belemmerend, het zijn dissonanten in de symfonie. Als dissonanten consonanten worden, vertel dan over het goud van je cultuur. Hoe vier je feest, hoe rouw je om de doden, hoe dans je en wat zing je, hoe klinkt je muziek, wat eet je en wat drink je? Maar ook, waarover maak ik mij druk, waarover maak ik mij zorgen.

In Amsterdam-Zuidoost wordt al een aantal jaren een Dag van Duizend Culturen gevierd. Op deze dag laat men elkaar de gouden munten zien: zang, dans en muziek, gedichten en verhalen, sport en spel, eten en drinken. De dag van de Duizend Culturen is de dag bij uitstek dat de symfonie klinkt. De Bijlmer als Leerorkest. Amsterdam-Zuidoost, een mozaïek waar muziek in zit

Henk de Boer, fractievoorzitter CDA Amsterdam Zuidoost

Nieuw bestuur CDJA Amsterdam

Vernieuwen en loslaten, zo luidde het thema van de kerstviering die ik recent voor de Vrije Universiteit mocht organiseren. Dit thema van vernieuwen hield me de laatste tijd dus wel even bezig. Vernieuwen is nodig om vooruitgang te boeken, om prestaties neer te zetten. Dit kan ook een keerzijde hebben, dat je de indruk krijgt te moeten blijven vernieuwen, vanuit een soort van prestatiedruk. Het mooie van de kerstboodschap is nou juist dat er licht gloort aan de horizon. Al hangt er een donkere lucht, er mag geloofd worden in hoop op betere tijden.

Sinds de zomer vormen Jessica de Jong, Leonie Keet, Rick Kwekkeboom en ondergetekende het nieuwe bestuur van het CDJA Amsterdam. Dat het met CDA niet goed gaat, hoef ik u niet te vertellen. Maar ik heb hoop. Ik zie namelijk kleine positieve ontwikkelingen bij onze jongerenvereniging. Er komen nieuwe leden aanwaaien bij de maandelijkse borrels van het CDJA Amsterdam, allemaal met frisse ideeën. In debat met andere politieke jongerenorganisaties zie ik het contrast tussen onze idealen en die van de andere partijen. We staan als CDJA pal voor vrijheid in het beleven van ons geloof- of levensovertuiging, en dat willen we ook blijven. Ook zie ik positieve ontwikkelingen in de landelijke CDJA vereniging, wanneer er uitvoerig gedebatteerd wordt over onze standpunten in de medische ethiek. Al zijn ze in de rest van de vereniging - gezien het resultaat op het CDJA congres - conservatiever dan bij het CDJA Amsterdam, we mochten ervaren dat er over gevoelige onderwerpen open gesproken kan worden. En dan biedt hoop voor de toekomst van het CDA, want de enthousiaste CDJA zijn de toekomst van het CDA. En daar geloof ik in.

*Joël Friso, Voorzitter CDJA Amsterdam
twitter.com/joelfriso*

ALV en Nieuwjaarsborrel CDA Amsterdam

Op donderdagavond 19 januari 2012 wordt de Algemene Ledenvergadering gehouden. Aansluitend op de ALV zal in samenwerking met het CDJA de jaarlijkse nieuwjaarsborrel worden georganiseerd. Noteert u deze datum alvast in uw agenda!

column

Van Nassouwe

"Wilhelmus van Nassouwe, ben ik van Duitschen bloed. Den vaderland getrouwe, blijf ik tot in den dood".

Zo begint sinds 10 mei 1932 onze nationale hymne. Het verving op verzoek van koningin Wilhelmina het oude "Wien Neêrlandsch bloed door d' aders vloeit, van vreemde smetten vrij". Couplet 1 en 6 van ons huidige volkslied worden stevast uit volle borst gezongen op de congressen van onze partij. Niet uit eng nationalisme maar vanwege onze verbondenheid met vorst en vaderland, zelfbewustzijn van onze geschiedenis en zelfvertrouwen in onze cultuur.

Tot voor kort dan, want sinds kort zijn ook wij besmet met het virus dat nu zo'n 10 jaar heerst in ons land. Althans dat vindt emeritus hoogleraar geschiedenis en publicist Maarten van Rossem. Hij gaf op 22 november een lezing in de Nassaukerk, bij mij in de Staatsliedenbuurt. In dit 'centrum voor kerk en buurt' kwam Maarten zijn nieuwe boek: Nederland en de Nederlanders promoten. Een boekbespreking werd het bepaald niet. Het leek meer op een oudejaarsconference met als thema: populisme en cynisme, terwijl de laatste 30 jaar zo goed gaat met Nederland. Hij prees de kabinetten Lubbers en Kok en sprak zijn verbazing uit over de plotselinge kentering sinds Pim Fortuyn. "Wie heeft zijn boeken gelezen?" Mijn buurman - waarvan ik wist dat hij een aanhanger was - durfde zijn hand niet op te steken. Na 'de puinhopen van paars' was het CDA met Balkenende tóch weer opgekomen en nu alweer terug bij af. "Is er toevallig nog één CDA'er in de zaal?" Ik stak mijn hand op. De PvdA propagandist vervolgde zijn verhaal met te stellen dat er geen enkele reden was voor al die rechtse retoriek over veiligheid en immigratie en plaatste er linkse retoriek tegenover. Er werd hard gelachen en daar ging het om. "Nederland is het rijkste land van de EU. Na Luxemburg dan. Dat kwam door al die banken en Europese instellingen maar vooral omdat het tot 1890 bij Nederland gehoord had. Ze hebben tenslotte dezelfde vlag". Aldus de historicus... Na de pauze was er gelegenheid om aan de hooggeleerde, vragen te stellen maar hij gooide liever nog wat grappen de zaal in. "De PVV beroept zich op de joods-christelijke cultuur maar wat verschilt die van de islamitische? Hebt u het oude testament wel eens gelezen? Wat de Heere daarin over de ons uitstort..." Hij gaf enkele aan blasfemie grenzende voorbeelden die mij op die plaats ongepast leken. Maar de zaal plat!

Na afloop stapte ik op hem af en zei: "Ik ben hier niet alleen de enige CDA'er maar ook de enige Luxemburger en wat u daarover zei is maar de halve waarheid dus evengoed populistisch". Natuurlijk had hij ook wel een punt. Er zijn eigenlijk niet zoveel redenen voor de Nederlanders om de traditionele 'politiek van de overtuiging' radeloos de rug toe te keren. Ware het niet dat die partijen zelf de weg zijn kwijtgeraakt. Als laatste het CDA dat nu bijna tot de kleine christelijke partijen gerekend mag worden. Op zoek naar nieuwe woorden. Stop daarmee voordat inderdaad de laatste CDA'er de lamp uit doet! Richt de blik naar buiten. Naar Amsterdam in het Europa van de regio's en de wereld... "De tirannie verdrijven, die ons hart doorwondt".

Peter Voogdt

Colofon

Amsterdams Peil is een uitgave van **CDA Amsterdam**

Redactie: Jitske Haagsma, Ruben van der Ploeg, Chiel Postma, Peter Voogdt.

Redactie-adres: redactie@amsterdam.cda.nl

Amsterdams Peil, 21e jaargang, no. 4, december 2011.

Amsterdams Peil verschijnt 4 keer per jaar.

Wilt u ook de digitale fractienieuwsbrief ontvangen? Mail dan naar cda@raad.amsterdam.nl

De CDA Gemeenteraadsfractie is te bereiken via cda@raad.amsterdam.nl of 020 5523476.

Productie: X-Media Solutions

Druk: Senefelder Misset, Doetinchem